Sarah Kay și poveștile ei năzdrăvane

Sarah Kay și poveștile ei năzdrăvane

Text de Nadine Walter
Ilustrații de Sarah Kay

LITERA®

Les Jolies Histoires de Sarah Kay
Copyright © 2010 Éditions Hemma, Belgia

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
Bucureşti, România
tel.: 031-425 16 19;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Traducere din limba franceză:
Aurelia Ulici

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Irina Ilie
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Bogdan Coscaru
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Sarah Kay şi poveştile ei năzdrăvane / Nadine Walter. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
Index
ISBN 978-606-600-024-6

821.133.1-93-32=135.1

Sarah Kay şi poveştile ei năzdrăvane
Copyright © 2011 Editura Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Cuprins

Ingredientul magic 5

Lecția Despinei 13

Toată lumea la culcare! 21

Dovlecii de Halloween 29

Cum să ai grijă de prieteni? 35

Puțină curățenie 42

Fantomele mătușii Agata 49

O zi cu ploaie 55

Picnicul 63

Un secret 71

O întrebare importantă 77

Un cadou personal 87

Puișorul Liei 93

Talentul Adinei 99

Unde a dispărut Jasmin? 105

Ingredientul magic

Melania o vede pe Bigudiu – pisicuța ei de culoarea dovleacului – cum sare după doi fluturi. Se întoarce spre tata, dar el smulge buruienile din grădina de legume, aplecat deasupra unei salate.

– Tată, câți ani are Bigudiu?

– Păi, să vedem, noi îl avem de trei ani. Dar anul pisicesc trebuie înmulțit cu șapte. Asta face...

– De trei ori șapte: douăzeci și unu, calculează Melania. Vai! Atât de mult? Probabil că știe o grămadă de lucruri!

– Da, o grămadă de lucruri pisicești, se amuză tata, ștergându-se pe frunte și lăsând o dâră groasă de pământ deasupra ochilor.

După-amiază, Melania ia o hotărâre: va face o prăjitură mare pentru toate aniversările pe care Bigudiu nu le-a sărbătorit...

Dar cum să facă? Mama este plecată în oraș să cumpere draperii.
Nu e acasă ca s-o ajute.
– Tată, din ce se face o prăjitură?
– Draga mea, eu știu să plantez roșii și salată, pentru prăjituri trebuie să aștepți să se întoarcă mama.
– O, nu! Bigudiu își dorește atât de mult ceva bun de ziua ei.
Pisicuța și-a lăsat capul pe-o parte, torcând.
Văzând cât de dezamăgită e Melania, tata zâmbi.
– Haide, sunt sigur că orice fel de mâncare i-ar fi pe plac pofticioasei Bigudiu. Odată ce pui ingredientul magic...
– Ingredientul magic? Asta ce înseamnă, tată? îl sâcâie Melania, moartă de curiozitate.
– E ceea ce face ca prăjiturile mamei să fie delicioase. Iubire...
– Iubire?
– Bineînțeles. Cele mai bune rețete reușesc cu iubire.
Mama o pune în orice.

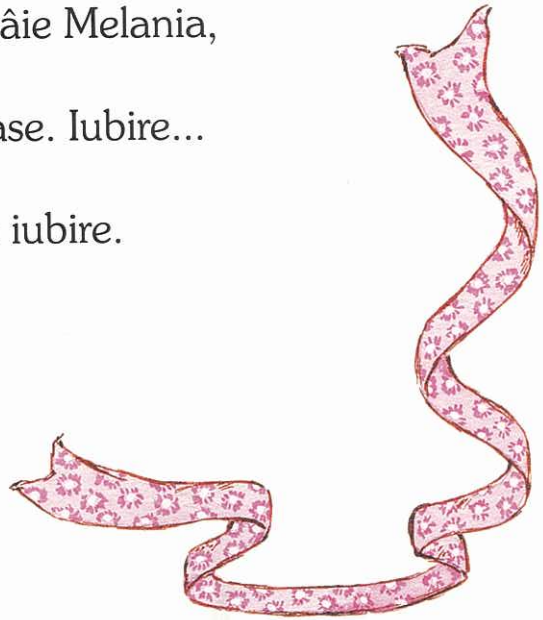

Melania a și zburat spre casă,
cu Bigudiu pe urmele ei.
Va găsi ușor iubire în dulapuri,
pentru că mama o pune peste tot.
Melania trage un scăunel
în fața etajerei din bucătărie.
– Haide, Bigudiu, o să luăm de aici
tot ce ne trebuie. Făina știu unde se găsește.
Și uite zahărul cum mai strălucește.
Și lapte foarte gras, în loc de unt.

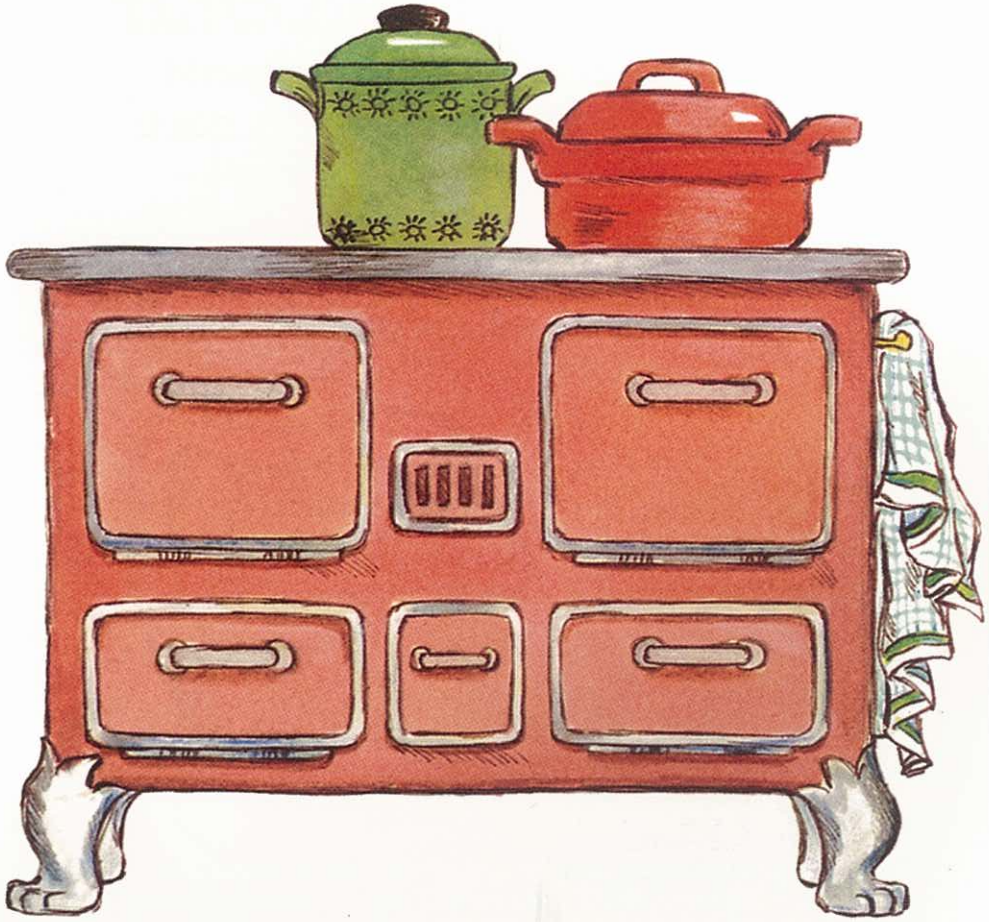

Cu mustățile tremurând, Bigudiu își studiază stăpâna pusă pe treabă, foarte fericit că se ocupă atât de mult de ea.

Melania pune pe masă o ulcică și își suflecă mânecile. Puțin din asta, puțin din aia... Pudra albă scânteietoare zboară prin aer ca zăpada iarna.

– Hapciu! strănută Bigudiu.

– După făină și zahăr, uite și ouăle.

Lui Bigudiu îi lasă gura apă gândul prăjiturii pline de iubire care i se pregătește!

Dintr-un salt ajunge pe scaun și își pune boticul pe masă.

– Puțină răbdare, mâncăcioaso. Uite, torn toate astea în formă.

A pus tot... Sau aproape!

Nu lipsește decât ingredientul magic, cel mai important... Oare în ce borcan ține mama iubirea?

Melania își bagă din nou capul în dulap.

– Poate e acolo? Sau aici?

Oh, am găsit! În cutia asta frumoasă, cu inimioare. Hmmm, miroase frumos, a zahăr vanilat. A, da, sigur asta e!

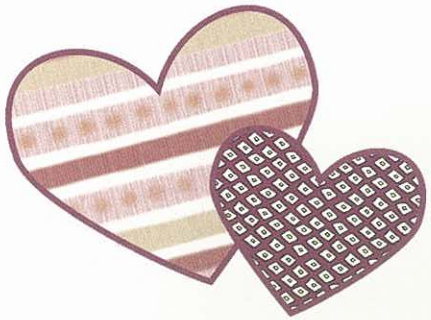

Mulțumită, Melania toarnă în formă praful de iubire, galben-deschis. Și repede...

– Atenție, Bigudiu, momentul cel mare a sosit!

Hop! Melania răstoarnă forma pe masă și... Dar... ce se petrece? Aluatul o ia la goană în toate direcțiile! Se scurge pe jos, strop cu strop. Pic, pic, pic!

– O, nu, gemu Melania. Asta nu e o prăjitură, este o clătită! Sigur am greșit ingredientul.

Chiar în acea clipă, mama intră în bucătărie.

– Doamne, ce se petrece aici?

– O, mami, îmi pare foarte rău! Voiam să fac o prăjitură frumoasă pentru aniversarea lui Bigudiu, dar nu am găsit ingredientul magic, pe care îl pui tu în orice...

– Ingredientul magic?

– Da: iubirea. Tata a spus că cele mai bune rețete reușesc cu iubire. Unde ai pus-o, mamă?

Mirată, mama nu se poate stăpâni să nu râdă.

– În adâncul inimii, draga mea, Și, în cazul ăsta, cred că prăjitura ta a reușit perfect...

Amândouă se uită la Bigudiu cum lipăie aluatul dulce, torcând, cu ochi scânteietori de fericire. E întru totul de acord! Este cea mai bună prăjitură pe care a mâncat-o vreodată! Normal, e plină de iubire...

Lecția Despinei

Despina are gripă. Recomandarea medicului, care a venit cu trusa lui, este: „Trebuie să stai acasă, la căldură, toată săptămâna, draga mea."

– Mamă, asta înseamnă că nu merg la școală?

– Da, dar fratele tău Gabriel o să-ți facă în fiecare seară un rezumat al lecțiilor domnișoarei Adelaida.

La început, în ciuda guturaiului și a febrei, Despina e bucuroasă să rămână în vârful patului. Cel puțin, nu trebuie să facă nici socoteli, nici lecția la franceză!

În schimb, se joacă cu prietenii ei, păpușa Petronela, ursulețul de pluș Martinel, călușul Trubadur și Jasmin, elefantul. Îi instalează pe perne, le citește povești și le cântă refrene.

Orele se duc, dar Despinei i se pare că timpul trece greu.

Acum, cu nasul lipit de fereastră, așteaptă nerăbdătoare să se întoarcă de la școală frățiorul ei.

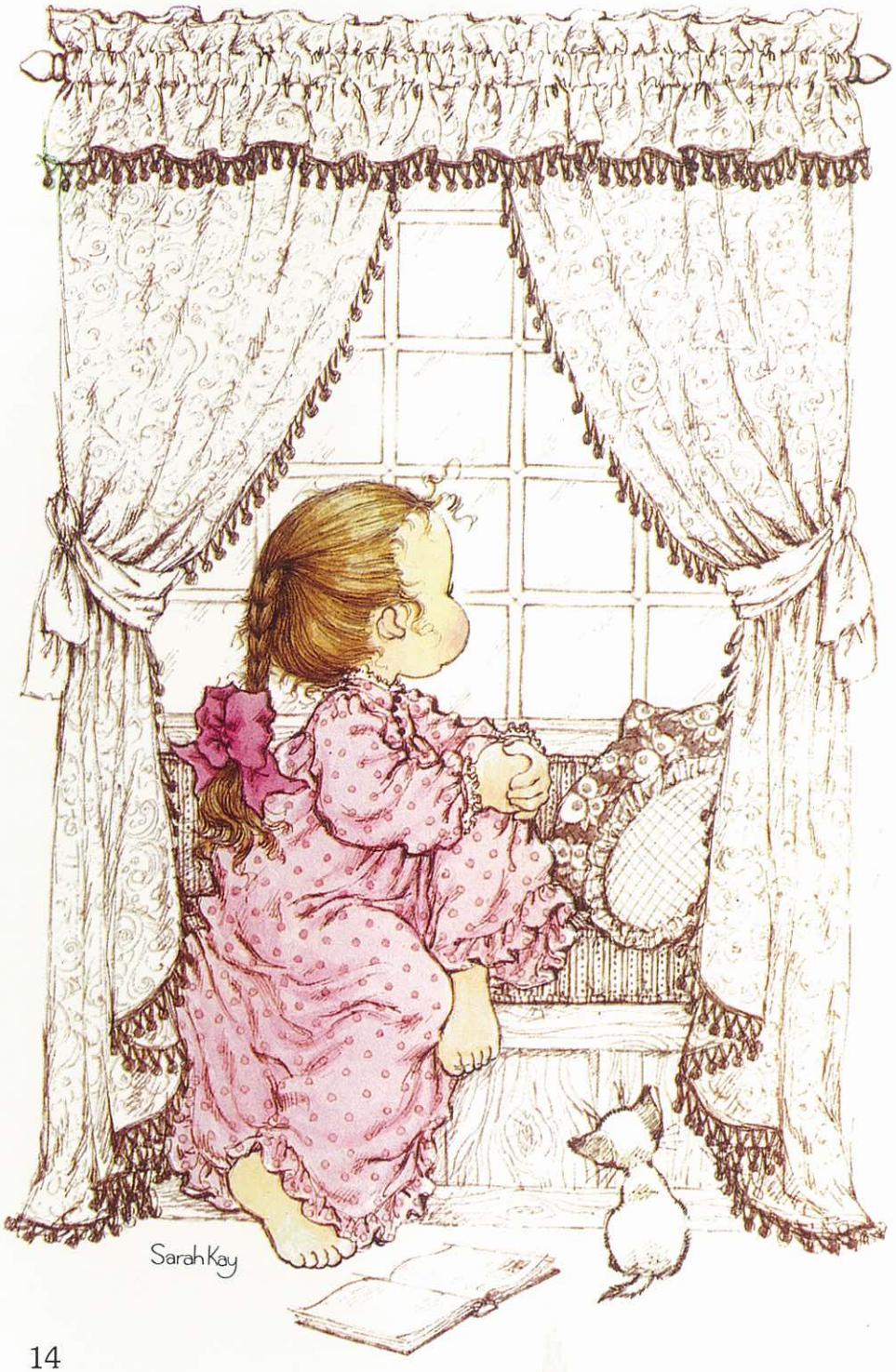

– Gabriel! În sfârșit, ai venit! A fost bine la școală?

– Da, în recreație ne-am jucat capra și de-a hoții și vardiștii și...

– Și în clasă? îl întrerupe Despina. Ce ai învățat?

Gabriel își ia un aer plin de importanță.

– Așezarea fluviilor pe hartă.

– Arată-mi! exclamă Despina privind frumoasele desene colorate din caietul lui Gabriel.

– Nu am timp. Eu am lecții de făcut! Domnișoara Adelaida vrea să învățăm lecția pe dinafară pentru săptămâna viitoare.

Și Gabriel pleacă să-și facă lecțiile la masa din bucătărie. Despina se plictisește din ce în ce mai tare.

– Din cauza asta, se văicărește ea, până la urmă o să uit tot ce am învățat la școală! Și frățiorul meu o să știe mai multe lucruri decât mine...

Dar îi vine o idee. Le-o prezentă prietenilor ei, jucăriile:

– Domnișoara Adelaida nu uită niciodată nicio lecție, nu-i așa? Dar știți de ce? Pentru că predă tot ce știe!

Deci, începând de acum, la fel o să fac și eu.

Petronela, Martinel, Trubadur și Jasmin, voi veți fi elevii mei.

Îi așază în rând, unul în spatele celuilalt.

– Haide, sunteți gata de lecție!

Fetița desenează pe tablă felul în care sunt așezate fluviile pe hartă, așa cum este descris în cartea ei de la școală. Apoi le dă explicații elevilor ei. Din când în când, trebuie să se arate severă, la fel ca domnișoara Adelaida:

– Haideți, copii, liniște! Petronela, nu mai vorbi cu vecinul tău Martinel. Jasmin, tu ai o memorie de elefant, ceea ce nu e cazul lui Trubadur. Dacă vreți note bune, străduiți-vă și voi puțin!

Și tot așa, în fiecare zi, până la sfârșitul săptămânii, Despina le explică lecția elevilor ei.

Prin urmare, luni, când Despina se întoarce la școală, știe pe dinafară așezarea fluviilor pe harta țării.

Când domnișoara Adelaida întreabă cine vrea să vină la tablă, Despina ridică mâna.

– Ai lipsit de la ore toată săptămâna. Ești sigură că știi lecția, Despina?

– Da, domnișoară.

În picioare, lângă catedră, Despina arată fluviile pe hartă, așa cum a făcut în fața jucăriilor, Petronela, Jasmin, Martinel și Trubadur. Nu uită niciun fluviu!

La sfârșit, domnișoara Adelaida o felicită, impresionată.

– Bravo, Despina! Meriți un 10 plus!

Din banca lui, Gabriel se scarpină în cap nedumerit. Se întreabă cum de a reușit sora lui un asemenea tur de forță: să învețe o lecție fără să meargă la școală! S-o fi făcut gripa mai deșteaptă?

Imediat își trage nasul, și-l șterge și tușește, în speranța că va face gripă. Dar tot ce reușește este să atragă atenția domnișoarei Adelaida.

– Gabriel, vrei și tu să vii să spui lecția?

Vai, vai, vai! Gabriel nu știe nici pe departe atât de multe ca Despina! Și-a petrecut toată săptămâna jucându-se capra și de-a hoții și vardiștii.

– Nu. Domnișoară... nu chiar...

– Ai grijă să înveți bine lecția, Gabriel, îi atrage atenția învățătoarea cu un aer sever, altfel, vei sfârși la colț, cu bonetă de măgar!

După școală, pe drumul de întoarcere spre casă, Gabriel o întreabă pe Despina:

– Pentru că ai avut febră ai luat tu un 10?

Despina izbucnește în râs, ridicând ochii spre cer:

– Bineînțeles că nu, prostănacule! Pentru că am repetat. Și datorită Petronelei, lui Martinel, Trubadur și Jasmin...

Când Despina se întâlnește din nou cu jucăriile în camera ei, le strânge în brațe și le zâmbește din tot sufletul, la fel ca domnișoara Adelaida:

– Bravo, prieteni! Ați fost niște elevi excelenți. Meritați toți un 10.

Toată lumea la culcare!

E târziu, se lasă seara. Luna se ridică și stelele sclipesc. E ora pentru nani.

Maria vrea să-și alinte puțin prietenii înainte de culcare.
Traversează curtea și se așază în genunchi în fața găinii
și a puișorilor ei cu puf cald, moale și galben.

– Noapte bună, Roșcato; noapte bună, puișori! Vise plăcute!

– O să visăm munți de boabe în coteț...

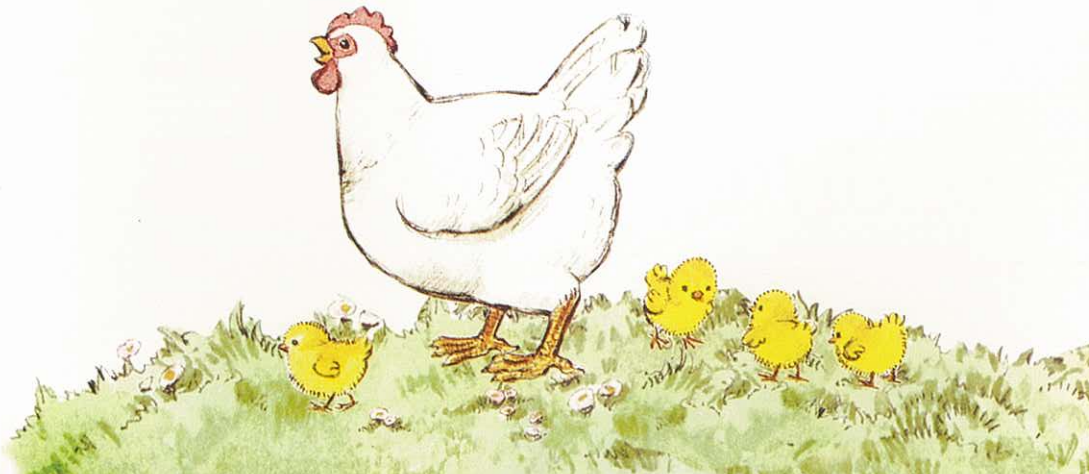

Apoi fetița se îndreaptă spre rață
și spre bobocii ei cu lăbuțe delicate.
– Noapte bună, Adelina; noapte
bună, rățuștelor! Vise plăcute!
– Mac, mac! Noapte bună, Maria.
O să visăm că ne plimbăm pe râu...

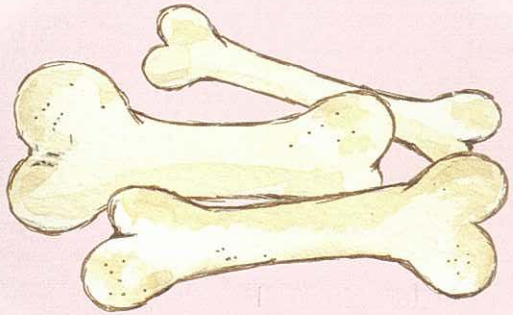

Acum, luna s-a ridicat sus pe cer. Maria îi mângâie pe cățelușa Scorțișoară și pe puiuții ei. Îi bagă sub păturică, în coșulețul rotund din bucătărie.

– Noapte bună, Scorțișoară; noapte bună, ghemotoace de blăniță! Vise plăcute!

– Ham, ham! Noapte bună, Maria! O să visăm oase mari îngropate în fundul grădinii...

Și iat-o pe pisicuța Biscuit. Se freacă de picioarele Mariei, iar ea o sărută pe botic.

– Noapte bună, Biscuit! Vise plăcute!

– Miau, miau! Noapte bună, Maria!

O să visez o ulcică plină cu lapte proaspăt...

În capul scării, fetița îl apucă de o labă pe ursulețul Martinel și o ia în brațe pe păpușa Gilda.

– Copii, e ora să faceți nani!

În fața gemulețului de pe coridor, Maria se oprește ca să admire luna rotundă. Ea strălucește, binevoitoare, pe cerul de culoarea tușului de China. De jur-împrejurul ei, scânteiază stelele, ca niște bijuterii.

– Ce noapte frumoasă! O să dormim neîntorși.

E
B
C
A

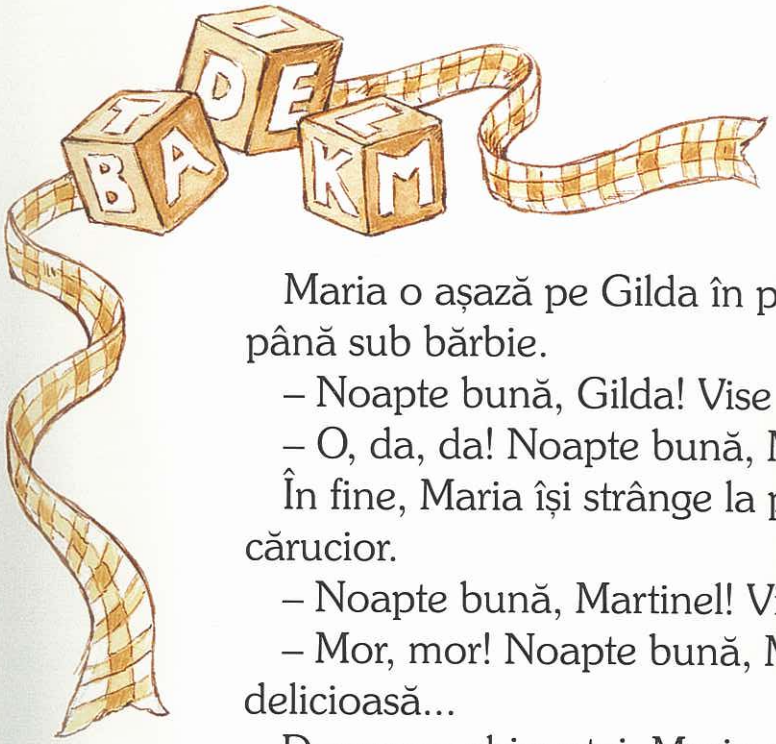

Maria o așază pe Gilda în pătucul ei de lemn și îi trage păturica până sub bărbie.

– Noapte bună, Gilda! Vise plăcute!

– O, da, da! Noapte bună, Maria! O să visez un prinț frumos pe un cal alb...

În fine, Maria își strânge la piept ursulețul și îl culcă în așternutul curat din cărucior.

– Noapte bună, Martinel! Vise plăcute!

– Mor, mor! Noapte bună, Maria! O să visez un borcan mare cu miere delicioasă...

Deasupra chiuvetei, Maria se spală pe mâini și pe față, apoi se spală pe dinți și își piaptănă părul. În cămașă de noapte, se bagă în pat și închide ochii, cu zâmbetul pe buze. E fericită că și-a petrecut această frumoasă zi cu prietenii ei: Roșcata și puișorii, Adelina și rățuștele, Scorțișoară și cățelușii, Biscuit, Gilda și Martinel...

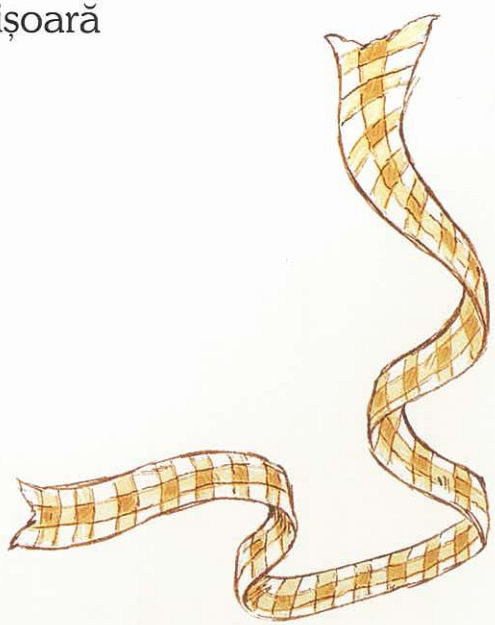

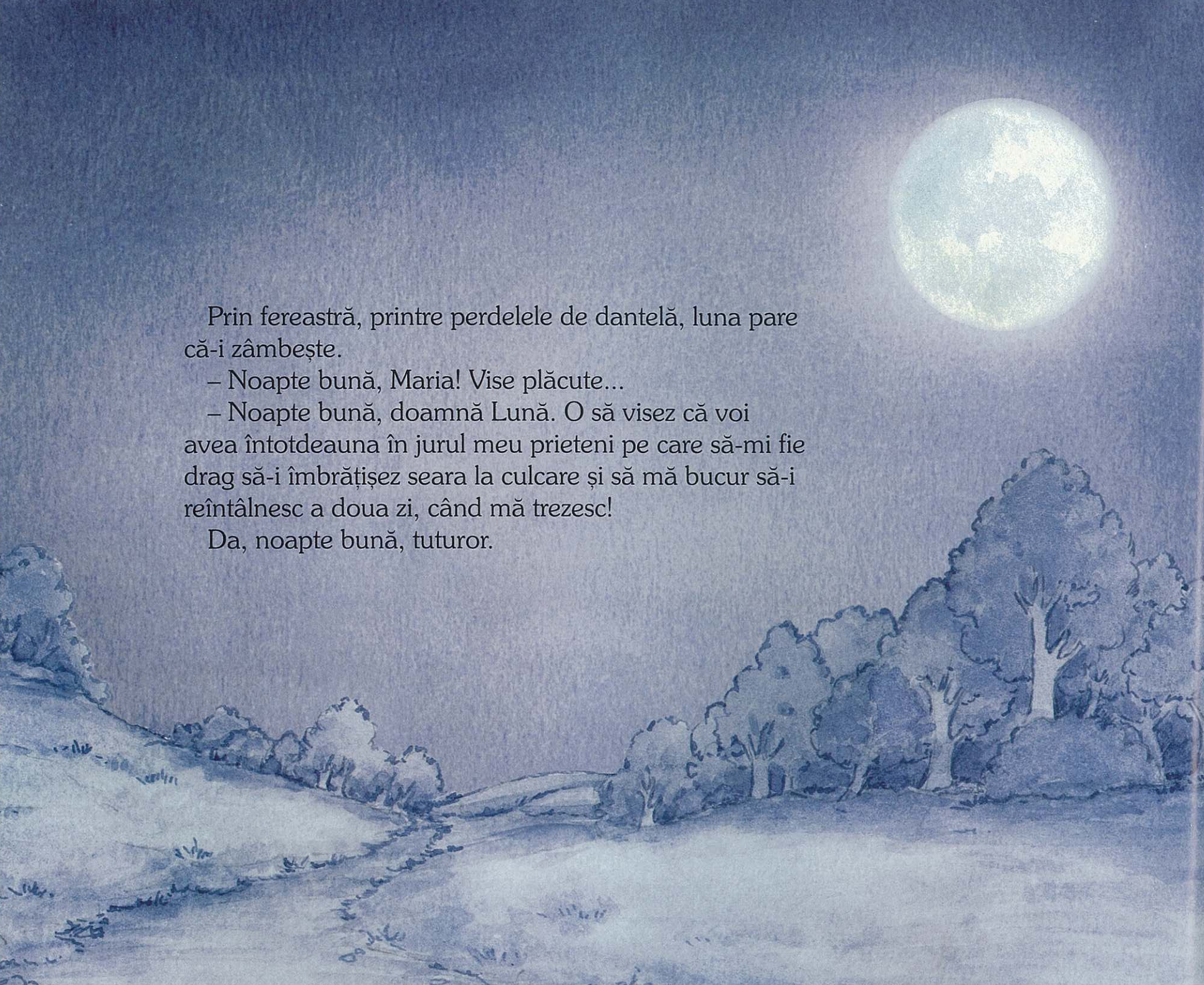

Prin fereastră, printre perdelele de dantelă, luna pare că-i zâmbește.

– Noapte bună, Maria! Vise plăcute...

– Noapte bună, doamnă Lună. O să visez că voi avea întotdeauna în jurul meu prieteni pe care să-mi fie drag să-i îmbrățișez seara la culcare și să mă bucur să-i reîntâlnesc a doua zi, când mă trezesc!

Da, noapte bună, tuturor.

Dovlecii de Halloween

În zori, Andrei se îndreaptă fluierând spre grădina de legume. Firicel merge înaintea lui, țopăind dintr-o parte în alta a potecuței...

Primăvara a venit,
Caldă, plină de culoare.
Primăvara a venit,
Și-n grădină-i numai soare!

De când tata i-a dat în grijă
un petic de grădină, Andrei este
foarte fericit.
– Vei putea sădi acolo tot ce-și dorești.
Uite, boabe și semințe.
– O, mulțumesc, tată!
– Dar, ai grijă, Andrei. Va trebui
să te ocupi serios. Dacă nu le stropești,
nu le cureți, nu le îngrijești, vor muri...
În realitate, tata nu este îngrijorat.
Andrei este un băiat serios
și muncitor. Iar câinelui, Firicel,
îi place și lui grădina.
Cei doi prieteni fac o echipă.

La vremea semănatului, Firicel îl ajută și el pe Andrei: sapă pământul cu labele, iar micuțului său stăpân nu-i rămâne decât să pună semințele de ridichi, de varză, de roșii, de fasole, de salată...
Iar când Andrei cară uneltele de grădinărit – sapa, grebla, găleata, stropitoarea –, Firicel prinde cu botul, de toartă, un coș de răchită și îl pune în fața roșiilor și a salatelor.
– Faceți o echipă bună voi doi! îi felicită tata.

Astăzi, Andrei are o veste mare pentru Firicel.
– Mergem să plantăm ceva grozav, bătrâne: dovleci!
– Uau!
– Până la Halloween vor fi copți, se bucură băiețelul.
– Mrr!
Lui Firicel nu-i place de Halloween. Toate poveștile alea cu vrăjitoare și cu moroi îi îngheață sângele. Totuși, nu se pune problema s-o recunoască în fața lui Andrei. Un câine adevărat e dator să-și apere stăpânul...
Nici n-are importanță că lui nu-i plac dovlecii.
– Mrrrrr!
Dar Firicel nu este numai un câine credincios, este și unul isteț. Și, se gândește el, există mai multe feluri în care să-și apere stăpânul, nu-i așa?

Într-o noapte, atunci când dovlecii plantați au început să crească, Firicel se strecoară noaptea afară din casă și aleargă în grădină, unde smulge din pământ legumele frumoase, portocalii, cu forme durdulii.

Dimineața, Andrei se uită năucit la grădină:

– Se pare că dovlecii nu mi-au reușit. Totuși, aș fi zis că se dezvoltau bine. Eh, am destule alte legume de care să mă ocup! Cu atât mai rău pentru dovleci.

– Ham, ham! îl încurajează Firicel, fericit că planul i-a reușit.

– Mai ales că, adaugă Andrei, n-o să ne lăsăm descurajați când ne așteaptă o seară atât de minunată. Nu-i așa, Firicel?

– Ham, ham!

Firicel este întotdeauna mulțumit să petreacă o seară plăcută cu stăpânul lui. Numai că, de data asta... Andrei n-a apucat să-și termine fraza:

– În seara asta ne pregătim de Halloween. Cum nu avem dovleci, în loc să ne alăturăm grupului grădinarilor o să mergem cu grupul vampirilor și al fantomelor. Vii, Firicel?

– Mrrr! Ei... Cred că rămân să păzesc grădina, ca să văd ce purici ne distrug dovlecii...

– Câine curajos ce ești!

Cum să ai grijă de prieteni?

– Astăzi se face vizita medicală,
anunță Patricia.
Își așază jucăriile care au nevoie
să fie îngrijite lângă cufărul cel vechi.
– Aici e sala de așteptare.
Trebuie să fiți foarte curajoase!

Prima la rând este Gigi, girafa.

– Bună ziua, domnișoară Gigi. Ce vă supără?

– Bună ziua, doctore. De fiecare dată când întorc capul, gem de durere. Mă doare și aici, și acolo, și apoi mai sus și mai jos...

Patricia încruntă din sprâncene. Palpează gâtul lung al micuței girafe și clatină din cap.

– Am descoperit ce aveți. Aveți un torticolis, domnișoară Gigi!

– Vai! Vai! E grav?

– Nu, va trece, dar va trebui să stați liniștită. O să punem un bandaj.

Gigi este curajoasă, pentru că e nevoie de ceva timp ca să înfășori un gât atât de lung!

– Ei, gata, domnișoară Gigi. Acum, odihnă totală!

Apoi Patricia strigă:
– Pacientul următor!
E rândul lui Gaspar, elefantul.
– Bună ziua, doctore.
– Ce se întâmplă, domnule Gaspar?
– Bah! Îmi simt labele grele.
Abia mă târăsc, abia mă târăsc!
– Toate patru labele?
– Da. Nici nu mai știu pe care să dansez.
Cu blândețe și cu multă grijă,
Patricia își pune urechea pe pieptul pacientului.
– E foarte clar. Aveți „papatolurdus“, dragă domnule Gaspar. Uite un tratament foarte eficient contra acestei boli: un amestec de sirop de mentă,
muștar iute și firimituri de prăjitură uscată.
E foarte eficace!
Gaspar înghite curajos leacul... Puah!
Nu e tocmai gustos!
– Și acum odihniți-vă! Medicamentul
își va face efectul foarte repede...
Mulțumit, Gaspar, elefantul,
se duce să i se alăture
domnișoarei Gigi.
– Următorul pacient!
strigă Patricia.

De data asta e rândul crocodilului Crocoverde.
– Care e problema, Crocoverde?
– 'ună, doc'. 'ă 'or 'inții.
– Din cauză că ai prea mulți dinți! Care te doare?
– 'e 'apt nu 'iu. Ce-i de 'ăcut doc'?
– Pentru început, nu mai mănânci dulciuri!
Și apoi te speli bine pe dinți, după fiecare masă. Faci asta?
Crocoverde scutură din cap foarte vinovat.
– Ei... nu... Îmi ia prea mult timp să-i spăl pe toți.
– Atunci uite ce-o să faci, Crocoverde:
dimineața îți vei spăla dinții din față. La prânz, pe cei din stânga.
Și seara, pe cei din dreapta. Așa, în fiecare zi,
fiecare dinte va fi spălat cel puțin o dată.
– Promit, doctore!
– Și încearcă să mănânci mai puține bomboane!

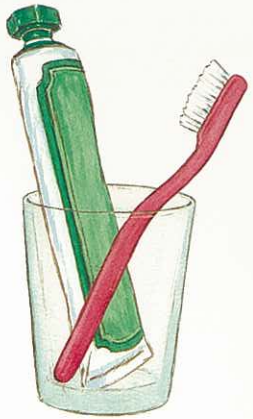

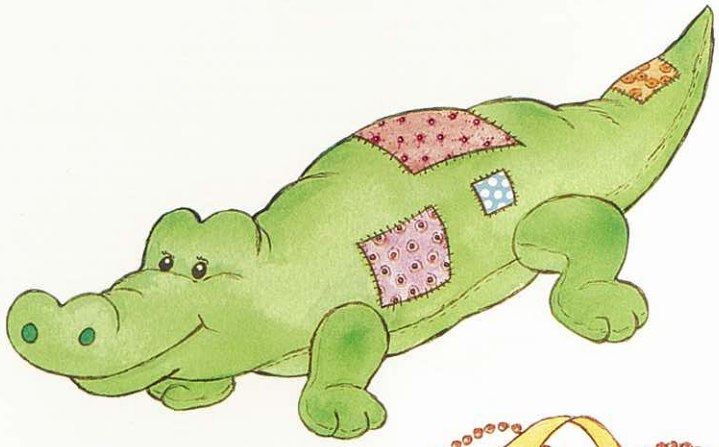

– Următorul pacient!

Acum intră în cabinetul de consultații ursulețul Bill. Își freacă fundul cu un aer încurcat.

– Bună ziua, domnule Bill. Luați loc.

– De fapt,... aș prefera să nu!

– Ce se întâmplă, domnule Bill?

– Ei... cred că m-am dat prea mult în leagăn ieri, în grădină, mă doare fundul...

– Să vedem...

Patricia descoperă repede unde e problema: salopeta lui Bill e plină de găuri.

– V-ați distrus turul pantalonilor din cauza legănatului, domnule Bill!

– Oh! Ce se poate face?

– O să schimb trusa sanitară cu cea de croitorie și o să rezolvăm problema.

Patricia bagă un fir de ață roșie într-un ac și repară fundul pantalonilor lui Bill, care se ridică încântat.

– Ah, e mult mai bine! Mulțumesc, doctore!

Patricia e mulțumită că și-a făcut datoria.

– Toți ați fost pacienți model. Vă felicit! Dar... asta ce mai e...?

– Ha, ha, ha! Hi, hi, hi! Ho, ho, ho! E foarte caraghios!

Acadea, pisicuța, râde cu lacrimi de bandajele pe care le au Gigi, Crocoverde și Bill.

– Semănați cu niște sperietori. Să te tăvălești de râs, nu alta!

Acadea râde atât de tare, încât cade deodată de pe cufărul cu jucării, face un salt pe podea și își încurcă labele în ruloul de fașă.

– Vai, vai! exclamă ea năucită.

– Uite ce se întâmplă dacă râzi de alții! o dădăcește Patricia. Acum, e rândul tău la tratament.

Acadea nu are de ales... Se apropie, foarte tristă, șchiopătând, cu o ureche lăsată.

– Deci? se amuză Patricia mângâind-o pe pisicuță. Cine e mai caraghios acum, cu atâtea pansamente?

De data asta e rândul lui Gigi, Crocoverde
și Bill să râdă în hohote.
– Bun venit printre noi, Acadea!
Pisicuța nu se poate stăpâni să nu râdă
împreună cu prietenii ei.
Acum s-a făcut ora de culcare. Patricia,
fericită, îi îmbrățișează strâns pe toți.

Pupicii magici rămân cel mai bun tratament
pentru orice bubiță.

Puțină curățenie

Cireșica se întinde și cască. Ce zi frumoasă
se arată! Prin fereastra întredeschisă
se aud păsărelele cântând în copaci,
iar soarele mângâie iarba moale.
A venit primăvara.
Grăbită să se ducă la joacă,
Cireșica sare din pat și coboară în
bucătărie să bea o ciocolată caldă.

– Bună dimineața, mamă!

– Bună dimineața, Cireșica. Astăzi ne așteaptă o zi lungă.

Mama este înarmată cu găleți, mături, perii și cârpe.

Zi de primăvară, zi de curățenie!

– O, nu! exclamă Cireșica. Dar casa arată foarte bine... hapciu... așa cum e!

Cireșicăi îi place casa cu colțurile și cotloanele ei, unde uneori găsește câte o pânză de păianjen, cu scările care se răsucesc ca o cochilie de melc și care ar avea nevoie să fie ceruite, cu perdelele mari, care te fac să strănuți când le scuturi.

Dar mama se face că n-o aude:
– Vom da jos perdelele și vom scoate covoarele,
ca să alungăm iarna și să primim primăvara.
Dacă ne apucăm amândouă, o să meargă
mai repede.
Cireșica își stăpânește un suspin.
N-are niciun chef să facă curățenie într-o zi
așa de frumoasă ca asta! Dimpotrivă,
i-ar plăcea să alerge prin grădină,
să se distreze cu prietenii ei.
Mama se apucă de treabă.
Freacă geamurile. E adevărat că,
odată spălate, geamurile lasă
să pătrundă soarele în valuri.

– Tu ai putea să ștergi praful, îi sugerează mama.
– Bine...
Cireșica dă cu pămătuful de la dreapta la stânga,
dar se plictisește repede. Nu e foarte distractiv.
Dar dacă mai bine ar șterge praful
de pe balustrada scării?
Cireșica aleargă spre primul etaj.
Sare de pe balustradă și, hop!
Își dă drumul de sus, ca de pe un tobogan.
– Până la urmă, e nostim să faci curat!
Și face la fel cu scara care duce la pod.
Hop, pe balustradă, și zvârrr! Iupiii!
Mai bine freacă de două ori
decât o dată, nu-i așa? Cireșica urcă
din nou treptele, două câte două. Dar...

Ce e zgomotul ăsta ciudat? Acolo, chiar în spatele ușii de lemn mâncate de cari, de la pod.

Cioc-cioc... Cioc-cioc...

Cireșicăi îi bate inima repede.

– Ce să fie? Un hoț? O fantomă?

Cireșica se apropie de ușa cea veche.

E speriată.

Fâl-fâl... Fâl-fâl...

Nicio îndoială, zgomotul se aude din pod.

– Mamă, mamă! Dă-mi mătura, te rog!

– Bravo, Cireșica, în sfârșit, mă ajuți!

– Ei... Da, mătur fantomele. Cu lanțurile și cu ghiulelele lor fac o grămadă de praf!

Cu mătura în mână, Cireșica împinge
ușurel ușa podului. Un fâlfâit de aripi
o face să tresară.
E doamna Zbor, bufnița.
Se uită cu ochii ei mari, maronii,
la Cireșica și pare să spună:
„Ah, ești atât de drăguță că vii să faci
curat în pod! Cheamă-mă când ești gata..."
Și doamna Zbor se îndepărtează liniștită.
Cioc-cioc...
– La naiba, acum chiar trebuie s-o fac!
oftează Cireșica uitându-se la mătură.
Dar râde amuzată. Până la urmă, e adevărat
că poate fi nostim să faci curățenie. Și apoi, mama
va fi fericită să i se dea o mână de ajutor.
Are dreptate, în doi treaba
va merge mai repede!

Fantomele mătușii Agata

În timp ce o hrănește pe șoricica Bianca, Fabian o aude pe mama anunțând:

– Astăzi va trebui să fim cuminți. Vine în vizită mătușa Agata.

– O, nu, nu ea! exclamă Fabian.

Mătușa Agata e antipatică. E o doamnă grasă, cu sprâncene ca de sârmă, care își bagă nasul peste tot. Nici mamei nu-i place, Fabian o știe. A auzit-o spunându-i tatei:

– Ce chichiricioasă e mătușa Agata!

– Dacă te plictisește, n-o lăsa să vină.

– Nu știu nimic care să o poată împiedica să facă ce vrea. Poate doar o fantomă. E singurul lucru din lume de care îi e o frică de moarte.

Vai, nu avem niciuna la îndemână...

Când e ea în vizită, Firmin nu se poate juca cu nimic, pentru că mătușa Agata face tot timpul „Ţ̦ţ̦-ţ̦ţ̦ţ̦!“, încruntând din sprâncene.
N-ai voie să alergi făcând ca indienii: „Uuu uuu“.
N-ai voie să te cațeri în copaci.
N-ai voie să te joci cu furtunul de stropit.
N-ai voie să lucrezi în grădină pentru că te murdărești.
N-ai voie să faci bulbuci în pahar.
N-ai voie să pui dulceață și ciocolată pe tartine.
– Și, în plus, te pupă apăsat și lasă bale! se bosumflă Fabian.
Ca un melc. Puah!
Mama își stăpânește un zâmbet.
– Ai mai pupat un melc?

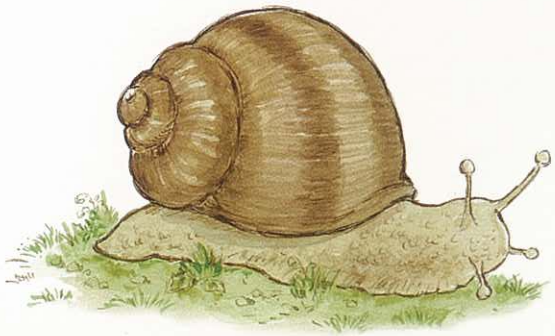

Fabian oftează și iese în curte. Nimeni nu poate înțelege... Nimeni, în afară de cățelușul lui, Pătrățel, bineînțeles. De fiecare dată când îl vede, mătușa Agata strigă:
– Ce îngrozitor! Când i-ați făcut ultima oară baie sacului ăsta cu purici? Vai, grilajul de la intrare scârțâie. Asta e! A venit mătușa Agata...
– Uite-o! mormăie Fabian. Vino, Pătrățel, să ne ascundem după casă!

Tata lucrează în grădină și o întâmpină pe mătușa Agata
cu o strângere de mână. Ea privește în jur, „cu sprâncenele
ca sârma“ încruntate, ca două accente circumflexe.
– Fabian nu e aici să mă salute?
Unde se ascunde șmecherul?
Și câinele lui îngrozitor?
Tata a avut destul timp să-i vadă
pe cei doi prieteni luând-o la goană din răsputeri,
în spatele casei.
– O, o să apară curând...
În timpul ăsta, Fabian și Pătrățel aleargă
fără să se uite încotro. Fug așa de repede,
că se încurcă în cearșafurile albe
puse la uscat la soare.

– Nu mai văd nimic! strigă Fabian, țopăind în toate direcțiile.
– Ham, ham! face Pătrățel, imitându-l.
Dar cineva țipă și mai tare ca ei...
– Fanto! Fantoto! Fantoooome! AJUTOR!
E mătușa Agata. S-a înverzit de frică imediat ce a dat cu ochii de cearșafurile albe care aleargă prin grădină. Dintr-odată, o ia la fugă și mai repede, spre poartă...
Mama apare în pragul casei.
– Ce s-a întâmplat, mătușă Agata? exclamă ea mirată.

Privirea i se îndreptă spre Fabian și
Pătrățel încurcați în cearșafuri. „Hopa,
se-ngroașă gluma!” se gândește Fabian
cu capul între umeri.
Dar mama le aruncă un mic zâmbet
de simpatie.
– Ia te uită, ați strâns rufele amândoi?
Ce drăguț din partea voastră! Mai sunt încă șase sfori
pline cu prosoape, cearșafuri și fețe de masă. Curaj!
– Dar, mamă... protestează Fabian.
Tata îi face cu ochiul.
– Nu preferi o fantomă amabilă unui sărut bălos
de la mătușa Agata?
Fabian își mușcă buzele, amuzat.
– Cred că ai dreptate, tată!

O zi cu ploaie

– Iulia, nu-ți murdări rochița. Nu uita că azi mergi la prietena ta Marina.
– Promit, mamă.
Iulia se uită la cățelul Bombonel și la pisicuța Acadea, care par tare triști.
– O să fiți cuminți până mă întorc?
– O să ne plictisim, Iulia, latră Bombonel.
– Și, pe deasupra, o să și plouă, miaună Acadea.
Și mie nu-mi place ploaia!
Iulia ridică năsucul. Este adevărat că astăzi norii se îngrămădesc pe cer. Nori cenușii și amenințători.

I-ar părea rău să-și părăsească prietenii într-o zi care
se arată ploioasă. Din fericire, îi veni o idee.
– Haideți, n-o să vă las să vă fie frig. Haideți cu mine!
– Ce, în casă? Știi foarte bine că n-avem voie
să stăm închiși când nu e nimeni acasă.
– N-o să stați în casă, o să stați în hambar.
Bombonel și Acadea se privesc cu ochi strălucitori.
Le place la nebunie să stea în hambar; miroase
așa de plăcut acolo a pământ, a paie și a lemne.
Dar, în acea perioadă tatăl Iuliei era plecat
în călătorie și hambarul era închis.
– Mergem să căutăm cheia. O să las deschis
toată ziua, așa că o să stați la adăpost,
chiar dacă plouă cu găleata.
– O, da! Mulțumim, Iulia!

Cei trei prieteni nu pierd timpul. Trebuie să se grăbească,
să nu plece mama la muncă, la poșta din sat.
Repede, Iulia ia din cui, de după ușă, cheia de la hambar,
o cheie foarte nouă și aurie, care strălucește frumos.
– Iulia, strigă mama. Plecăm în zece minute.
Repede, cei trei prieteni se întorc în curte. Dar, trecând
pe lângă fântână, Iulia se dezechilibrează.
Scapă cheia și... pleosc!
Cade direct în puț.

– O, nu! Ce nenorocire!

Iulia se apleacă înainte. Vede cheia strălucind în găleata care atârnă puțin mai jos. Ce e de făcut? Dacă o anunță pe mama, ziua va fi terminată. Sigur Iulia va fi pedepsită și nu se va mai putea duce la Marina.

– Cum s-o iau înapoi? Nu am voie să mă aplec peste marginea fântânii, tata și mama mi-au interzis clar și nu vreau să-i supăr. Poate dacă trag găleata?

Dar Iulia nu reușește: roata e prea ruginită.

Atunci lui Bombonel îi vine o idee.

– Nu se spune că tot ce lucește le atrage pe coțofene?

– La ce te gândești?

– Nu trebuie decât s-o chemi pe Mili, coțofana care stă în copac.

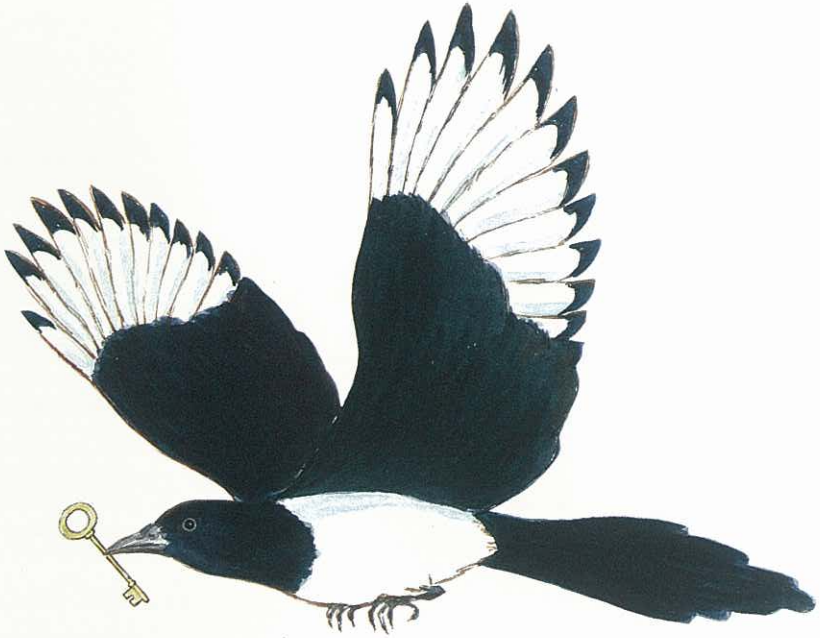

– Bună idee! Iulia ademenește pasărea hoață cu frumosul ei lănțișor auriu. Cum se depărtează de fântână, Mili coțofana se apropie. Nu vede lănțișorul, dar strălucirea cheii din găleata aflată ceva mai jos îi atrage atenția.

Coțofana privește la dreapta, la stânga... Hop, plonjează și... iese cu cheia!

– Evrica! strigă Iulia.

Dar! Ce face Mili? Uite-o că zboară! Duce prada în cuibul ei, în stejarul bătrân!

– O, nu! De data asta s-a terminat. Mamei nu i-ar plăcea să mă urc în copac cu rochița cea frumoasă. Ce să fac?

– Miau! miaună Acadea. Adineauri a avut Bombonel o idee... Acum e rândul meu să-mi arăt gheruțele...

Nici una, nici două, Acadea se cațără în stejar până la cuibul lui Mili, care zboară furioasă. Pisicuța apucă cheia și îi dă drumul pe pământ, apoi coboară repede, înainte să amețească.

– Drăguța mea Acadea, ai reușit! aplaudă Iulia. Sunteți grozavi amândoi, și tu, și Bombonel!

– Tu ești grozavă, Iulia, pentru că toate astea le-ai făcut pentru noi.

Cad primele picături de ploaie. Pic, pic, pic!
– Repede, să fugim spre hambar!
Iulia deschide ușa și poftește animalele înăuntru.
– Hei, voi doi, pe diseară. Și mai ales, stați la adăpost!
– Ham, ham! Miau, miau! La revedere, Iulia.
Distracție plăcută!
Bombonel dă din coadă și Acadea toarce.
Chiar au noroc să aibă o stăpână atât de grijulie.

Iulia aleargă în casă. Atârnă cheia de la hambar
la locul ei din spatele ușii și își trage gluga,
în timp ce mama ia umbrela.
– Ia uite! spune mama privind cerul.
Ce vreme! Să nu dai o pisică afară... nici un câine!
Iulia zâmbește.
Este exact de aceeași părere cu mama ei!

Picnicul

Astăzi soarele strălucește sus pe cer. Este foarte cald.

– Mergem la picnic? le propune Marga vărului și verișoarei sale.

– Bună idee! se bucură Angelica.

Grațian e și el de acord, cu o condiție:

– Vreau să-mi iau și cățelul, pe Caramel.

– A, nu! protestează Marga. Fără animale la masă!

– Știi că e foarte ascultător.

– Dacă vine Caramel, merge și Dulcica, decretează Angelica, sărutându-și pisicuța tigrată.

– Bine, oftează Marga. Sper că n-o să fie enervante!

Încântați, copiii pregătesc un coș cu sendvișuri cu pui, cireșe, piersici, prăjituri și limonadă foarte rece. Se duc în poieniță, jos, pe drumul mărginit de coline. Nu departe de râu, sub bătrânul stejar, este locul perfect să se instaleze.

În timp ce Marga deschide coșul pentru picnic,
Angelica întinde o față de masă cu carouri.
Imediat, Caramel, cățelușul vesel
al lui Grațian sare pe ea, lătrând:
Ham, ham!
Se ghemuiește pe fața de masă,
dând din coadă. Dulcica țopăie și ea pe carouri.
Ce nostim e!

– Haideți, șmecherilor! se amuză Angelica. Dacă nu ne lăsați să punem masa nu vom putea mânca.
Imediat, Caramel și Dulcica devin cuminți ca niște sfinți.
A mânca, iată o treabă serioasă pentru niște pofticioși!
Dar, vai, nu sunt singurii de părerea asta.
Marga gesticulează și își tot agită mâinile în jur, încruntând din sprâncene.

– Ei, bine, observă Grațian, tu care nu voiai animale la masă... Se pare că viespile nu ți-au cerut părerea!

– E adevărat, recunoaște Marga. Sunt îngrozitor de enervante.

Văzând insectele zburând, pe Caramel îl mănâncă labele. În sfârșit, va putea să se facă util...

Sare ici și colo, și hop, viespile pleacă!

– Bravo, Caramel! îl felicită Grațian. Ești un câine grozav!

Dar iată un nou intrus, care n-a fost invitat nici el la picnic: un șoricel de câmp adorabil se îndreaptă, cu pași mărunți, direct spre o bucată de brânză.

– Nu e cu putință! gemu Marga. Mi-e frică de șoareci! țipă ea, refugiindu-se pe un trunchi înalt de copac.

De data asta, cea care intervine e Dulcica. Pisicuța țopăie în jurul șoricelului și se distrează necăjindu-l cu vârful lăbuței, așa că, până la urmă, acesta face cale-ntoarsă și dispare în iarba înaltă.

– Ești o pisicuță grozavă, Dulcico! exclamă Angelica.

– Atenție la fructele din spatele tău! strigă Grațian.

O coțofană s-a așezat pe castronul cu cireșe și le ciugulește fără rușine.

Caramel și Dulcica se aruncă în același timp.

– Ham, ham! Miau, miau!

Coțofana mâncăcioasă zboară cu un fâlfâit de aripi.

– Bravo, prieteni! exclamă Grațian și Angelica.

– Ce bine că sunteți aici! Nu-i așa, verișoară?

Marga aprobă din cap. De data asta, zâmbește din toată inima.

– Este adevărat, datorită lui Caramel și Dulcicăi, nimeni nu ne... plictisește!

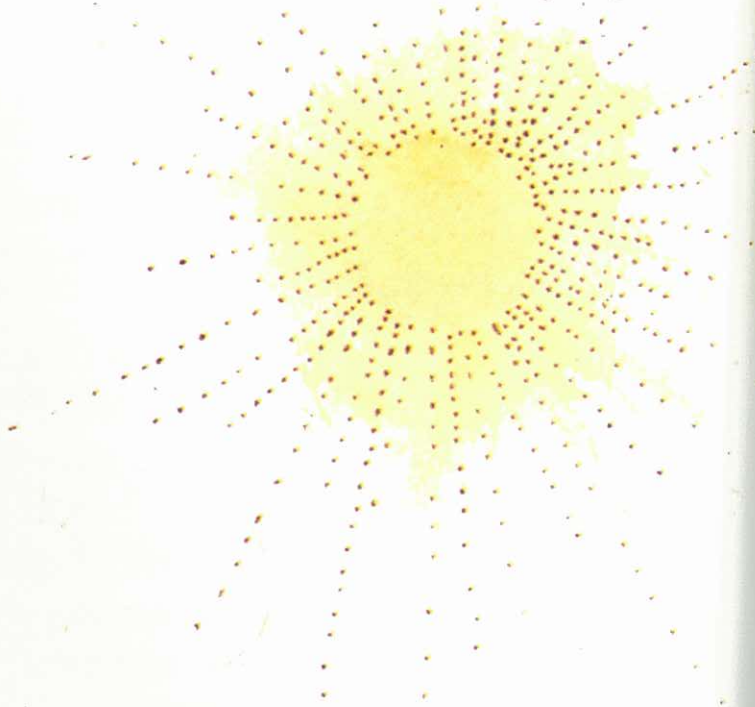

Cei trei prieteni râd vesel:
– Și acum, să mâncăm!
Ca răsplată pentru serviciile lor, Caramel și Dulcica primesc o bucată bună de pui...
Ce picnic, ce festin!

Un secret

Carmen își așteaptă prietena la marginea drumului.
E grăbită s-o întâlnească pe Florina.
E atât de bine să ai pe cineva
căruia să-i poți spune totul.
Și, chiar astăzi, Carmen are un mare secret
să-i împărtășească Florinei.
Ah, iat-o! Merge cu pași mari
și îi face semne cu mâna.
Cele două prietene se sărută vesele.

– Florina, aș vrea să-ți încredințez un secret! îi mărturisește Carmen.
– Știi foarte bine că mie poți să-mi spui totul.
Fetele se așază pe iarbă.
– Nu e ușor. Mă simt cam stânjenită...
Florina scutură din cap.
– Dacă te ajută, și eu am să-ți împărtășesc un secret.
– Adevărat? se miră Carmen. De ce nu mi-ai spus nimic?
Florina zâmbește.
– Din același motiv ca tine: mă simt cam stânjenită.
Cele două prietene izbucnesc în râs. În aceste condiții, cel mai bine e să scape fiecare de secretul ei cât mai repede!

– Ascultă... începe Carmen. L-ai remarcat pe băiatul cel nou de la școală?

– Lucian?

– Da. Mi-a spus că sunt înduioșător de frumoasă, dulce ca un înger și... Mă rog, pe scurt, sunt îndrăgostită.

Florina face ochii mari.

– Tu nu spui nimic?

– Ei... adică...

Carmen se întreabă dacă a făcut bine să-i spună secretul. Poate o consideră proastă să se lase cucerită de primul băiat care îi spune că-i frumoasă?

– Și tu? Secretul tău?

Acum e rândul Florinei să-și frământe mâinile...

– Ei, bine, și eu, și eu sunt îndrăgostită de un băiat.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Carmen se luminează. Ce extraordinar este să li se întâmple aceleași lucuri în același timp! Să se mai teamă altă dată să pară ridicolă în ochii Florinei...

– Nu e amuzant ce ni se întâmplă? De ce ai un aer atât de nefericit?

– Nu cred că o să ți se pară foarte amuzant când o să afli cine e băiatul care îmi place, șoptește Florina.

Inima lui Carmen bate mai tare.

– Îl cunosc?

– Mi-a spus că mă găsește înduioșător de frumoasă... Dulce ca...

– Un înger, încheie Carmen. Sunt cuvintele lui Lucian.

Cele două fete se privesc. Iubitul lor o fi vreun seducător care șoptește aceleași prostioare tuturor fetelor?

– La școală am observat că Estela și Odette
lasă impresia că și ele plutesc în nori.
Carmen încruntă din sprâncene.
– Nu pot să cred una ca asta! Lucian mi-a spus că pentru
el nu mai există alta ca mine.
Florina își mușcă buzele, nefericită.
– Și mie mi-a spus același lucru.
Între cele două prietene s-a așternut tăcerea.
– Atunci ce să facem?
Să preferăm să-l credem pe Lucian
și să ne considerăm unice pentru el?
– Sau să preferăm să ne credem
una pe cealaltă și...
– ...Să ne considerăm unice
una pentru cealaltă?
– Pentru că tu ești cea mai bună
prietenă a mea, Carmen...
– Și tu, scumpa mea Florina!

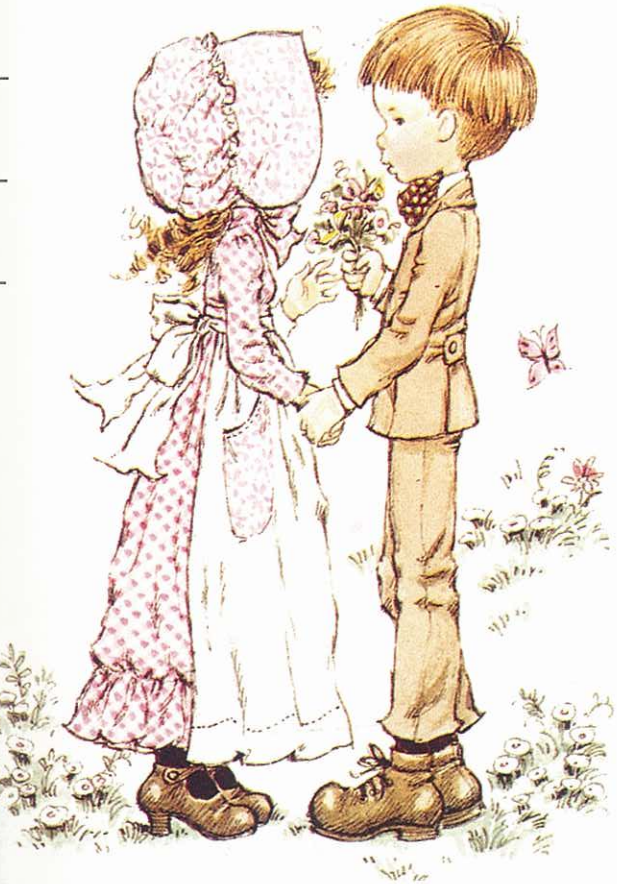

Cele două fete s-au strâns în brațe râzând.
Datorită frumoasei lor prietenii, Lucian nu le-a despărțit.
Dimpotrivă, le-a apropiat și mai tare.
Acum împart același secret și schimbă câte o ocheadă
de fiecare dată când le întâlnesc
pe Estela și pe Odette ținându-se după frumosul Lucian...

O întrebare importantă

Astăzi, domnișoara Frisotti le dă copiilor o temă uimitoare.

– Vreau să vă pun o întrebare importantă. Veți putea să vă gândiți la ea tot weekendul. Veți putea discuta cu părinții, cu unchii și mătușile... Nu pentru a repeta părerile lor, ci pentru a vă putea forma mai bine o părere. Până la urmă, important este ca răspunsul să vină de la voi, din inima voastră, din dorințele voastre și să fie rodul gândurilor voastre.

– Dar care este această întrebare importantă?

Domnișoara Frisotti se întoarce spre tablă și ia cea mai frumoasă cretă, care scârțâie pe tabla neagră:

„Ce meserie vrei să ai când te faci mare?“

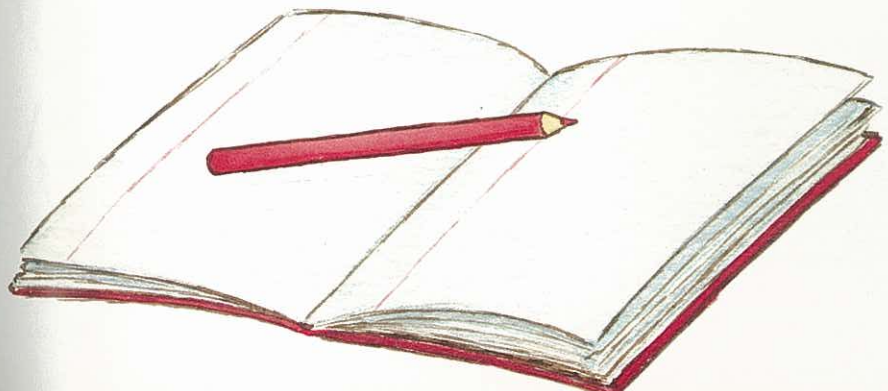

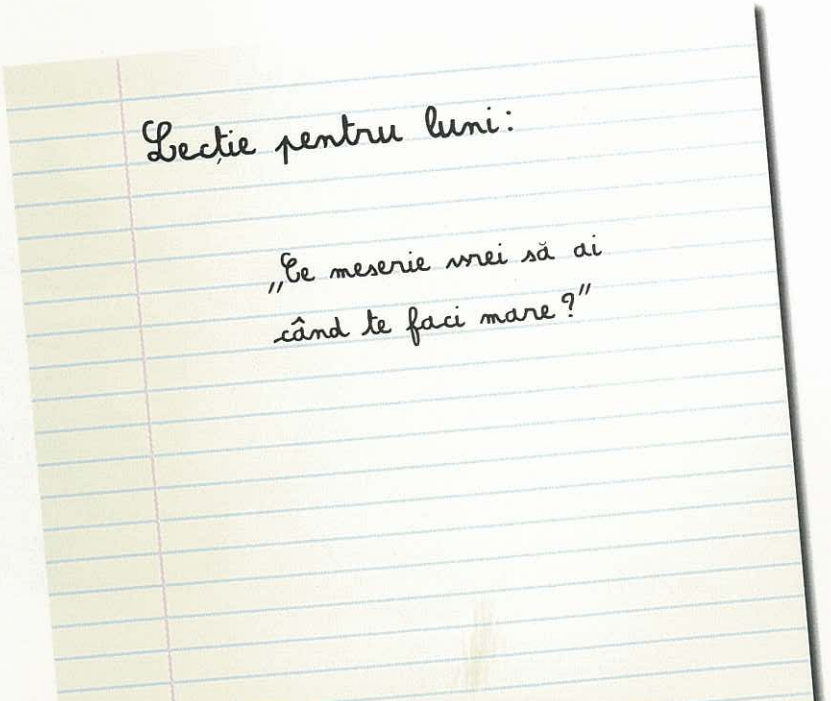

– Iată! exclamă domnișoara Frisotti. Luni, fiecare dintre voi o să-mi spună ce meserie dorește să aibă atunci când va fi mare. Împreună vom vedea dacă este posibil și ce fel de studii trebuie urmate pentru a reuși. Bineînțeles, o să vă schimbați părerea de mai multe ori înainte de a fi adulți, dar, cel puțin, unii dintre voi vor începe să-și facă o mică idee.

Plecând de la școală, copiii discută între ei.

– Eu, când mă fac mare, vreau să fiu ca tata: pescar! spune Martin.

Cum ajung acasă, toți își întreabă părinții.
– Spune, mamă, îți place să fii spălătoreasă?
– Ca să spun drept, aș fi preferat
să fiu croitoreasă. Dar nu sunt destul
de pregătită pentru asta...
Amelia dă din cap. Înțelege cât
e de important să te gândești
la deciziile pe care o să le iei în viață.

Sidonia îl întreabă pe tata:

– Tată, ce crezi despre meseria de grădinar?

– E cea mai frumoasă meserie din lume, după părerea mea. Grădinarul lucrează pământul, culege roadele cu care se hrănesc oamenii și, în plus, respiră aer curat.

Sidonia e mulțumită cu acest răspuns. Și ei îi place în aer liber. Ar fi foarte nefericită dacă s-ar trezi închisă într-un birou toată ziua.

În timp ce Maria urăște să se murdărească
și nu-i place decât să stea liniștită, fără ca ploaia,
păsările sau insectele să vină s-o deranjeze...
Visul ei este să devină croitoreasă.
I-ar plăcea să lucreze cu artiști
și să le coasă costume frumoase...

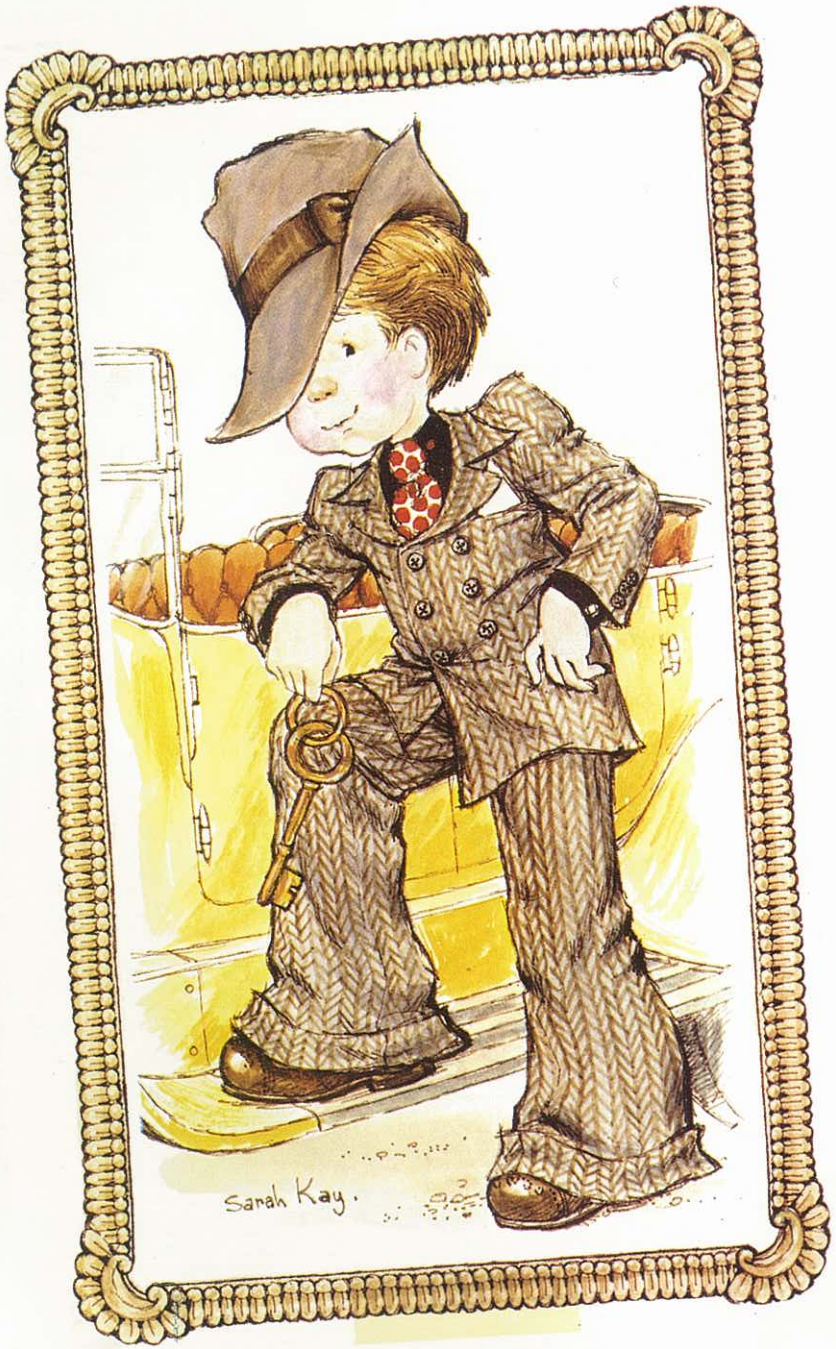

Petru discută cu mătușa lui.

– Întotdeauna am visat să fiu șofer de taxi. Crezi că pot să-i spun domnișoarei Frisotti?

– Firește. Ideea învățătoarei de a vă sugera să vă gândiți la viitor e foarte bună, chiar dacă nu este încă ceva de actualitate. Dar, cel puțin, la momentul potrivit, nu vei fi luat prin surprindere. Dacă nutrești o adevărată dorință sau chiar o pasiune, va fi destul timp să se fixeze în gândurile tale, în viața și în alegerea ta.

Și mi te imaginez foarte bine într-un costum șic, la volanul unei mașini frumoase...

Luni, toți copiii sunt așezați la locurile lor. Domnișoara Frisotti îi privește zâmbind.

– Ei, bine, v-ați gândit la marea întrebare? Cine începe?

Toți ridică mâna. I-a distrat foarte mult lecția asta. Unii știau deja ce vor să facă și nu și-au schimbat părerea, ca Martin, viitorul pescar.

Alții și-au revizuit planul.

– Aș vrea să vând fructe și legume, spune Anemona. Dar fără să mă ating de căpșune și de cireșe, pentru că îmi fac bube.

– În acest caz, ar merge mai bine să vinzi alte lucruri. Bomboane, de exemplu. Cu căpșune și cireșe...

Anemona zâmbește. Ideea îi place mult.

Alții au făcut descoperiri, ca Nina.

– Tot ce-mi place este să citesc.

– Atunci cred că meseria de librar sau de bibliotecar ți s-ar potrivi perfect, zâmbește domnișoara Frisotti. Și tu, Iulia?

– Eu aș vrea să devin doctor de animale.

– Asta se numește veterinar, o învață domnișoara Frisotti.

– Eu vreau să fac același lucru cu oamenii.

– Deci vei fi doctor, Victor.

– Și eu la fel, de dinți, spune Alexandru.

– În acest caz, vei fi dentist.

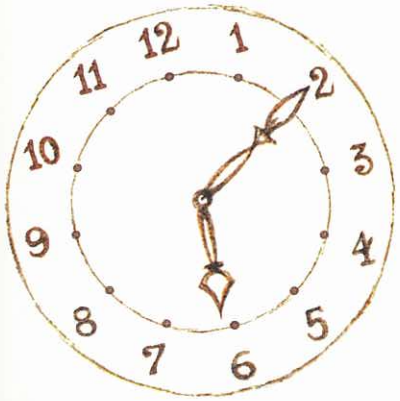

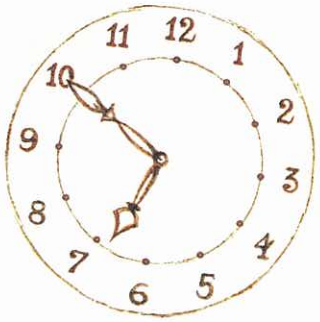

Apoi, trei fetițe au descoperit că voiau toate trei să devină învățătoare, ca domnișoara Frisotti.

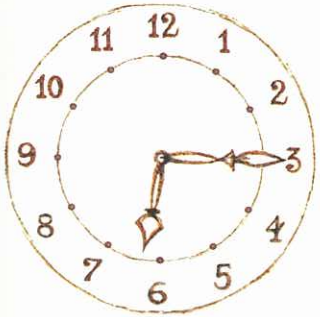

Un băiat foarte timid s-a văzut dintr-odată înconjurat:

– Emil, tu vrei să devii ceasornicar și să repari ceasuri și pendule?

Ce meserie extraordinară! De ce nu ne-ai spus niciodată?

Iulian, Francisc și Amelia discută cu pasiune:

– Mie mi-ar plăcea să fiu dresor într-un circ.

– Și eu trapezist!

Atunci, domnișoara Frisotti i s-a adresat singurului
elev care nu spusese nimic: Titus.
– Eu, când mă fac mare, răspunde el, vreau să devin adult.
Domnișoara Frisotti râde vesel.
– Este o meserie foarte frumoasă, Titus! Și, acestea fiind spuse,
iubiții mei copii, vă doresc tuturor să deveniți
adulți fericiți de viața și de meseria lor!

Un cadou personal

– Ce le putem oferi bunicului și bunicii la aniversarea căsătoriei lor? îi întreabă George pe fratele lui Bogdan și pe sora lui Alice.

Cei trei copii vor să pregătească o petrecere frumoasă pentru bunicii pe care îi iubesc din tot sufletul. Dar în privința cadoului...

Alice își privește cei doi frați.

– Amintiți-vă ce a spus bunica: cel mai tare i-ar încânta ceva făcut de mâna noastră.

– Dar ce?

E chiar o problemă! Copiii au meșterit deja câte ceva pentru bunicii lor! Coliere de perle din hârtie, cutii de bomboane pictate în culori vii și transformate în cutii de amintiri, rulouri de carton pentru șervete...

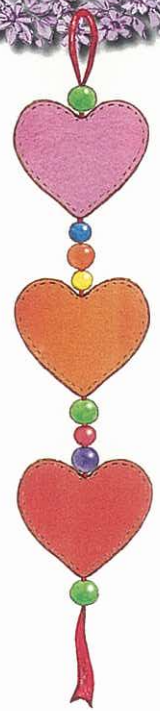

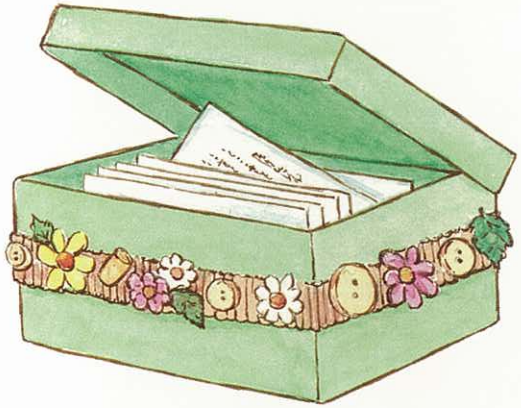

– Cel puțin, să facem în așa fel ca petrecerea să fie reușită.
– Cu muzică frumoasă, pentru că le place foarte mult.
Dintr-odată, Bogdan se ridică.
– Asta e! Știu ce să le oferim.
– Un cadou din partea ta?
– Nu, un cadou de la noi trei. Și din partea verișoarei Lia. Un dar în care să punem dragostea lor pentru muzică.
Alice și George îl privesc intrigați.
– Spune, repede! Ce e?
– Chiar nu vă dați seama? Ce facem noi când nu ne ducem la școală și când nu ne jucăm cu prietenii?
– Ne facem lecțiile, ne întâlnim cu Lia ca să luăm lecțiile și...
Oh! George și Alice se întrerup și se privesc:
– Da, bineînțeles! Cum de nu ne-am gândit înainte?
– Este o idee formidabilă, Bogdan!

Cei trei copii râd de bucurie. Aleargă să o cheme pe Lia, apoi se adună în salon cu instrumentele. Un banjo pentru George, un acordeon pentru Bogdan, un flaut pentru Alice, o vioară pentru Lia.

– Vom face o orchestră! Va fi cadoul nostru! Astfel, bunicul și bunica vor avea ceva făcut numai de noi.

Părinții celor trei frați și cei ai Liei, puși la curent, îi aprobă călduros:

– Bunicul și bunica vor fi foarte emoționați.

– Și foarte impresionați!

George, Bogdan, Alice și Lia zâmbesc cu ochi strălucitori:

– Nu ne mai rămâne decât să repetăm, ca să fim pregătiți!

Ceea ce și fac chiar din acea zi. În fiecare seară, după școală și după lecții, timp de două săptămâni, se adună cu instrumentele lor. Alice își ia flautul, Lia vioara, Bogdan acordeonul și George banjoul.

Un, doi, trei!

Ti la la la, ti li li, la la laaa...

Muzica umple salonul, veselă, antrenantă.

Părinții aplaudă zgomotos și serile se termină adesea cu râsete și melodii la patefon...

În seara aniversării, cei patru complici se îmbracă de sărbătoare.

Îi îmbrățișează pe bunicul și pe bunica și le cântă „La mulți ani!“

– Și acum, cadoul! Atenție, faceți loc...

Bunicul și bunica schimbă o privire puțin îngrijorată.

Dar, când mica orchestră se adună și se înalță primele acorduri, își duc mâna la inimă, foarte emoționați. Ce cadou minunat, ce muzică încântătoare și ce seară frumoasă! Niciodată nu vor uita sărbătoarea asta plină de muzică.

Puișorul Liei

A plouat toată noaptea. Dimineața, copacii încă picură, frunzele strălucesc, iarba scânteiază, păsările își scutură penele. Cărarea, în fața casei, este plină de apă. Grădina miroase frumos, florile îmbălsămează aerul, proaspete și colorate.

– Ce miros plăcut! se bucură Lia respirând aromele pământului.

Jo, sora ei mai mare, o ia de mână.

– Da, dar uită-te pe unde calci. Nu merge prin băltoace.

Dintr-odată, privirea Liei este atrasă de o grămăjoară de pământ, la marginea drumului. Se oprește.

– Privește, Jo...

Lia arată cu degetul spre grămăjoară.

– Ciudat... Ai zice că mișcă.

De fapt, grămăjoara se mișcă la marginea drumului. Totuși, nu mai bate vântul și nici nu mai picură.

– Oh!!! Uită-te la asta!

Un puișor de pasăre scoate capul din grămăjoară și ciripește ușor.

– Cip, cip!

– Ce face aici? exclamă Lia.

Jo ridică ochii spre copacul de deasupra lor.

– Probabil că a căzut din cuibul ăla, de sus. Odată ajuns pe pământ, ploaia și noroiul l-au împiedicat să zboare.

– Sărmanul! Pare că se simte foarte rău. Nu putem să-l lăsăm așa!

Jo se încruntă.

– Ai dreptate, Lia. Trebuie să-l punem pe picioare.

Jo își ia coșulețul.

– O să-l așezăm pe patul ăsta de flori și o să-l ducem acasă.

Cele două fetițe iau puișorul plin de noroi și îl pun cu grijă în coșul lui Jo.

Acasă, îi fac o baie călduță într-un vas, apoi îl curăță de noroiul lipit de aripi și de picioruțe.

– Acum trebuie șters ca să nu răcească.

Lia îl înfășoară delicat într-un prosop foarte moale. Dar iată-le pe Miaunica și pe Nausica, pisicile casei, care se apropie foarte interesate.

– Zât, Miaunica! Zât, Nausica! exclamă Jo. Avem o ființă bolnăvioară care trebuie ocrotită. Mai ales de emoții puternice! Le atrag pe pisici în curte, cu un ghem de lână. Ele sunt încântate.

Totuși, puișorul tremură de teamă și de frig. Dar, curând, inima începe să-i bată normal. Se liniștește sub mângâierile tandre ale Liei. Îl pune lângă sobă, într-o pătură groasă de lână. Jo îi aduce apă într-o farfurioară.

– Pentru noaptea asta, decide ea, o să-i facem un pat în colivia goală a canarului. Așa nu va fi niciun pericol.

– Ai dreptate, nu se știe niciodată. Dacă Miaunica reușește să se strecoare în casă, o să fie îngrozitor.

Cele două fetițe fac un cuib din cârpe în frumoasa colivie roz.

La venirea serii, iau colivia și puișorul în camera lor. Paza bună trece primejdia rea...

– Dacă trece noaptea, spune Jo, este salvat.

Cele două fetițe își doresc să vină mai repede a doua zi!

Dimineață...

– Cip! Cip!

Puișorul pare foarte bine.

– Mulțumesc, ciripește el.

Jo și Lia îl aduc aproape de copacul unde își are cuibul.

– Cip! Cip! ciripește mama lui, foarte fericită să-l vadă din nou.

– Cip! Cip! ciripește și puișorul.

Și, privindu-le pe cele două fetițe:

– Cip! Cip! Mulțumesc, Jo și Lia!

Talentul Adinei

Adina are mare grijă de cadoul pe care i l-a oferit Francisc, grădinarul satului.
– Sunt semințe de floarea-soarelui, de maci, de margarete, de bănuți... Și ți le dau pentru că știu că-ți plac florile.
Este adevărat, de fiecare dată când poate, Adina aleargă până la seră și se plimbă printre rândurile de flori puse în pământ, în ghivece, în straturi. Visătoare, cercetează tijele lungi, înalte, petalele roșii, roz, galbene, portocalii, verzi, albastre, lila, frunzele late, rotunde, dantelate, netede, crestate, catifelate...

– Pariez că ai mâini de aur, îi spune Francisc.

Nedumerită, Adina își privește mâna. Nu e deloc de aur.

– E un fel de a spune, se amuză Francisc. Asta înseamnă să-ți reușească toate. În cazul nostru să faci florile să crească. Să simți când trebuie stropite, să știi să le vorbești...

– Să le vorbești?

– Ei, bine, da. Experiențe foarte serioase au dovedit că, atunci când li se vorbește, plantele se dezvoltă, încântate de complimente. E la fel ca la oameni. Când îi iubești și când ai grijă de ei, sunt fericiți, și asta se vede.

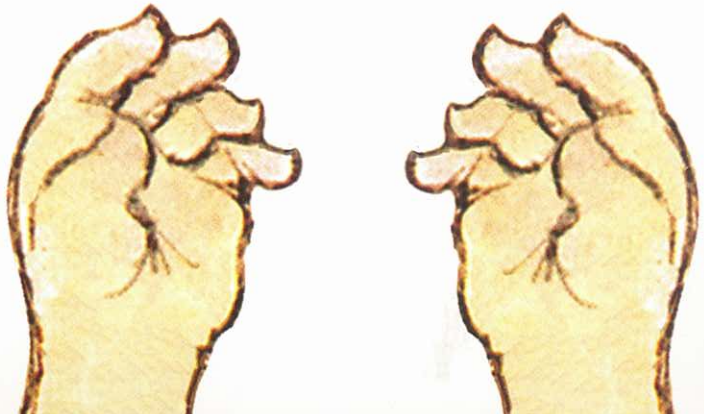

În seara aceea, Adina le-a arătat părinților săculețul cu semințe.

– Francisc zice că probabil am mâini de aur!

– Ei, bine, asta am descoperit și noi. Poți să faci ce vrei cu stratul din fața verandei, așa vom putea vedea florile și din casă, și din stradă. În felul ăsta, toată lumea are de câștigat.

Adina este încântată. Colțul din fața verandei este în același timp și la soare, și apărat de vânt. Își poate lăsa lădița de unelte sub streașină și să ia apă din fântână pentru stropitoare.

De a doua zi, fetița se pune pe treabă. Sapă, smulge buruienile, greblează, plivește și nivelează.

Apoi plantează semințele și le stropește.

În cele din urmă, pune o plasă de zece centimetri deasupra semințelor, ca să împiedice păsările să le ciugulească.

Tata îi dă o roată veche de bicicletă pe care a tăiat-o mai întâi în două. Astfel, poate face un mic pod deasupra comorilor ei, ca să întindă plasa fără să le zdrobească.

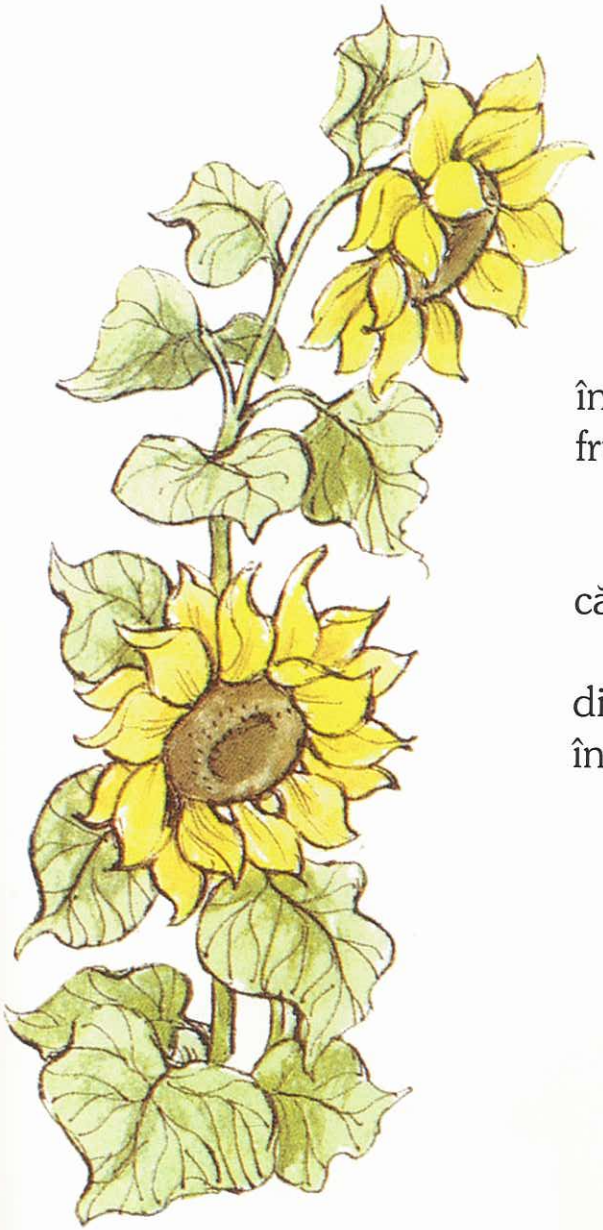

În fiecare zi, după școală și teme, Adina se duce să-și îngrijească plantele. Le stropește, înlătură buruienile, frunzele ofilite, petalele căzute...

Și le vorbește.

– Sunteți minunate! Și mirosiți frumos. Albinele se pare că sunt de acord cu mine, pofticioasele!

Adina râde când vede albinele ieșind, galbene de polen, din flori, iar acestea, încet, încet, își desfac frunzele, ridică încetișor capul, își întind tijele lungi și își deschid corolele.

Lumea care trece prin fața casei este încântată să descopere grădina. Și, într-o dimineață frumoasă, Francisc vine să vadă ce a făcut Adina cu cadoul lui.

Scoate un fluierat de admirație.

– Ei, bine, s-ar zice că m-am înșelat cu totul!

– Adevărat? se îngrijorează fetița.

– Da, nu ai mâini de aur... Mâinile tale sunt o adevărată comoară! Îți decernez premiul pentru cea mai bună grădinăreasă din sat!

Adina râde mândră. Mama ei, la fel, aranjând într-un coș cele mai frumoase flori pe care le avusese vreodată. Flori pe care i le-a dăruit fetița ei cu mâinile de aur...

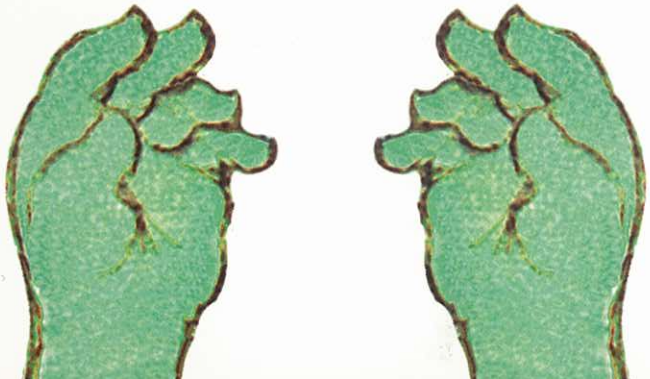

Unde a dispărut Jasmin?

Cei trei pui ai cățelușei Iola au găsit un joc amuzant: se așază în cutia din lemn agățată în spatele bicicletei Anei. Fetița îi trage, cutia saltă pe pietricele, cășelușii latră de plăcere, apoi sar din cărucior și aleargă alături de Ana. Toată lumea se distrează grozav. Atunci când cățelușa Iola își cheamă puii să-și mănânce pateul, Ana se plictisește foarte tare. Nu e deloc amuzant să tragi o cutie goală.

Dar îi vine o idee. Aleargă în cameră și se întoarce cu jucăriile preferate: maimuțoiul Jasmin, bebelușul Bobiță, păpușa Petronela și clovnul Zinzin.

– O să ne distrăm minunat!

Îi pune în cărucior și se urcă pe bicicletă.

– Am plecat!

Ana o ia pe drumeagul din fața casei. Ah, ce drăguț, cu lădița care saltă! Și țopăie în spate!

Păpușile sunt mai ușoare decât cățelușii, așa că Ana merge mai repede...

Dar clopotul bisericii bate ora cinci. E deja târziu, mama se va întoarce curând de la cumpărături, iar jucăriile sunt pline de praf. Mai ales bebelușul.

– Sărmanul meu Bobiță, salopeta ta e plină de praf! exclamă Ana. O s-o clătesc puțin, altfel o să murdărești toată casa.

Ana umple ligheanul în curte. Își suflecă mânecile, îl dezbracă pe bebeluș de pantalonașii roz, care acum sunt gri, și îi freacă cu săpun.

Îi spală pe față pe Zinzin și pe Petronela și îi șterge cu o cârpă.

– Uite, așa e mai bine!

Dar, dintr-odată, Ana încruntă din sprâncene:

– Unde a dispărut Jasmin? Doar a fost în cutie, alături de voi!

Nu, maimuțoiul nu e acolo...

– Jasmin, strigă Ana, alergând pe drum. Jasmin! Jasmin, unde ești?

Nici urmă de Jasmin pe drum.

Totuși, nu putea să dispară! Ana a coborât și a urcat drumul de nenumărate ori, s-a uitat foarte bine prin șanțuri. Jasmin nu e nicăieri.

Ana își mușcă buzele. O lacrimă mare îi lunecă pe obraji, apoi a doua. Unde a dispărut dragul ei Jasmin, maimuțoiul zăpăcit cu care își împarte nopțile? Lacrimile sunt din ce în ce mai dese, pe măsură ce Ana își caută prietenul.

Acum, clopotul bate ora șase și bietul Jasmin tot n-a apărut. Ana se duce cu greu în bucătărie, să se apuce să pregătească masa. Adesea o ajută pe mama să prepare cina, și mama este foarte mulțumită. Ca să-și ascundă lacrimile, Ana decide să curețe o ceapă. Astfel, mama nu se va mira s-o vadă plângând.

Vai, vai! Unde s-a dus dragul ei Jasmin?

Dar uite-o pe mama. Ar putea oare s-o ajute?

– Te-ai apucat să pregătești masa, micuța mea Ana. Drăguț din partea ta. Ghici pe cine am întâlnit pe drum?

Și mama îl scoate pe Jasmin din coș.

– Șmecherul a sărit din ramurile joase ale unui copac! Crezi că a plecat să se plimbe singur?

Ana îl strânge pe Jasmin în brațe, râzând ușurată.

Totuși, e adevărat că maimuțelor le place să se cațere în copaci. De acolo ar fi trebuit să-nceapă să-l caute!

În după-amiezi înnorate
sau seara, la culcare, împreună
cu bunicii sau cu prietenii preferați,
te vei bucura de fiecare dată
de poveștile năzdrăvane din acest
minunat album ilustrat!

În aceeași serie:
Sarah Kay și prietenii ei

Sarah Kay ilustrează un univers romantic şi naiv: copilăria fericită, plină de dulceață şi de tandrețe... Desenele ei înfățişează toate temele îndrăgite de copii: prietenie, natură, animăluțe drăgălaşe, jocuri.
Cu stilul său unic, Sarah Kay a făcut să viseze milioane de copii din lumea întreagă.

Vârsta 3+

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-024-6
9 786066 000246

LITERA

Itsy Bitsy
COPII ȘI PĂRINȚI ISTEȚI